

Holub hřivnáč

Jsem u Blatského rybníku ve Strakonících a jdu vyhodit zetlelé chřastí do kontejneru s bioodpadem. Z nedalekých sádek MO ČRS Strakonice se ozývá skřehotání skokanů zelené skupiny. Pohlížím na výskyt toho obojživelníka zde jako na drobnou záhadu. Podle moudrých knih a všudybylného internetu by zde skokan skřehotavý (*Pelophylax ridibundus*) takřka neměl být a zdejší krajinu by měl osidlovat skokan zelený (*Pelophylax esculentus*). Žijí zde však velcí, zelení skokani s výraznými hlasovými projevy. Od skřehotání, vrčení až po krátký štěk. Jenže nyní jsou za plotem.

A potom drobojeť, která se ochomýtá na okraji jejich teritoria. Potažmo i v areálu zahrádkářské kolonie. Zde se může člověk setkat i s jinými druhy obojživelníků. Nejčastěji ropuchou obecnou (*Bufo bufo*) nebo skokanem štíhlým (*Rana dalmatina*). Zmiňovaná drobná chasa zástupců skokanů zelené skupiny se potom vyskytuje v blízkosti strouhy odvádějící vodu ze sádek. A zde, vyrušena člověkem, poskakuje po břehu nebo prchá do vody. Odtud se také nejistě ozývá.

Skokan zelené formy

A to skřehotání mě zaujalo. Velký, zelený štramák je však za plotem a pro bližší kontakt nemá pochopení. Tak to zkusím s těmi menšími, ve stoce. Třebaže jsou malí, jsou čiperní. Jeden však zůstává, pohroužen do svých myšlenek.

S předními tlapkami v bahně, hřbetem na suchu. V čenichu výraz prastarého filosofa. Čekám, že co chvíli odskočí. Jenže nic. Uzávěrka fotoaparátu cvaká a zvířátko je stále nehybné. Jak se říká, s jídlem roste chuť. Změním parametry aparátu a ten spustí blesk. Fotím tak nerad, ale pod stromy je již trochu šero. Tak to nechám. Žabáček sebou trhne a maličko couvne do vody. Vše se ještě dvakrát opakuje. Potřetí už zvíře má všeho dost, a tak se ponoří a plave pod hladinou. V tu chvíli by bylo asi snadné jej chytit. Bylo by to žádoucí. Záhada tří skokanů by možná ztratila svůj punc.

Jenže se mně nechce. Skokánek byl více než trpělivý. Nemusí to v tomto případě být. Třeba si počkám na nějakého čipernějšího druhu, co kváká svou individualitu do prostoru.

Žijeme zde s manželkou s obojživelníky a plazy v tolerantním soužití. Skokan štíhlý má své místo uprostřed záhonu jahod. Ropucha obecná se potlouká v brambořišti. Rosnička zelená (*Hyla arborea*) se někdy ozve z železné plotové trubky. A ještěrka obecná (*Lacerta agilis*) se usídlila v proutěném ohrazení záhonů. Zde asi vyvádí svá mláďata. Na podzim se do kompostu pod bez černý schovají slepýši křehcí (*Anguis fragilis*). V průběhu jara a léta posloucháme hlasové výkřiky a vrnění zelených žab.

Je tu pěkně, ve vlastním chráněném území.

Cestou okolo strakonického hradu překvapím holuby hřivnáče. Večerní ptačka je jejich. Okraje města opouštěné lidmi se ožívají zvířecími vykuklíky.

Ve Strakonících, 6. června 2024